

so prišli od več strani, dalje časa trajalo, so osle na hrib, kjer zdaj stoji cerkev sv. Križa, spustili na pašo in tako so ljudje začeli imenovati ta hrib Oslovski vrh.

Kot posebno znamenje sv. Križa je vol, ki kleči pred križem v smreki z dvema vrhoma. In od kod? Kmet Urban Sovinek, posestnik zemljišča, je po tem hribu pasel svojo živino in je pri priložnosti, ko je govejo živino iskal, našel na vrhu hriba v smreki podobo našega Odrešenika na križu, ki se še sedaj vidi v novi cerkvi na velikem oltarju pod velikim križem.

Kako pa je prišel gori ta križ? To se prav ne ve. Nekateri mislijo, da so benediktinci zasadili križ na vrhu, od koder je tako lep razgled na one soseske, kjer so oskrbovali duhovna opravila iz Gornjega grada. So to razen Gornjega grada — Sv. Frančiška in Rečice, Mozirje, Sv. Mihael nad Mozirjem ali pod Gotmi, Bele vode, Zavodnje, Škale, Razbor in mnogo drugih sedanjih župnij.

Druga misel je ta: Ko so v starih časih še lovili vojščake, so se fantje skrivali v planinah, da jih ne bi dobili. Ta hrib stoji čisto sam in se na vse kraje prav lepo vidi, če gre kdo gori. Tako so se tukaj skrivali in od enega kraja videli, če gre kdo gori, pa so se na drugem skrili. In tako je znabiti bil tu kak mladenič, ki je imel podobo Križanega seboj, da je pred njó molil, pri odhodu pa je zamogel križ pozabiti na vrhu hriba.

To so le razne misli. Kako je križ prišel gori, ve samo Bog.

Glas o križu v smreki se je naglo širil. Ljudje so v čim dalje večjem številu hiteli sem in nazadnje čez strmine in skalovje gori plazili. Da bi jih Bog uslišal, in v zahvalo uslišanih prošenj so prinašali obilne darove in iz teh darov sedaj na tej visoki strmini lepa cerkev stoji, ki se v veseli Savinjski dolini že od Celja vidi.

Letna številka 1804 je pač prva in gotovo čisto zanesljiva številka. V tem letu so namreč postavili leseno uto. Okoli 40 ljudi je imelo prostora v uti. V uti je bil oltar, v katerega so dali križ, in za oltarjem je bil prostor, da so ljudje zamogli iti k darovanju. Uta je stala na oglu škarpe zraven današnjih svetih stopnjic. Kakor poprej, tako so tudi sedaj in še bolj prihajali ljudje, in uta je bila v kratkem s podobami okoli in okoli okrašena; prinesli so pa tudi žavilskih in drugih podob iz voska narejenih v dar.

Imenitna je tudi zgodba, katero je še pozneje veliko mož spričevalo. Kovaček Miha je prižgal novino, treb, laz, ravno tam, kjer je sedaj cerkvena hiša. Gorelo je naprej in ogenj pride do ute, tako da plamen šviga okoli ute, a uti se nič ne zgodi. Potem povprašan, zakaj je to storil, ali se ni bal, da bi uta zgorela, je rekel: Jaz sem pač mislil: Če so Gospod Bog doma, pa naj pazijo, če hočejo, da se ne bo vžgalo.

Ker je bila uta pretesna, je mnogo ljudi naredilo obljubo, da bodo postavili zidano cerkev. Ta se je stavila od leta 1831 do 1840, pri čemer so bile sitnosti, od strani cerkvene in deželne gosposke, kakor smo že prej omenili, zato je trajalo zidanje tako dolgo.

Ko je bila cerkev dogotovljena in od škalskega dekana Andreja Urek na binkoštni pondeljek dne 31. maja 1841 slovesno blagoslovljena, je vedno več romar-

jev prihajalo sem. V raznih potrebah in nadlogah so se sem zaobljubili in so bili uslišani, in tako se je božja pot vedno bolj širila. Cerkevica je bila premajhna, tako da je večina romarjev morala zunaj ostati.

Potreba večje cerkve je bila očitna in po dolgi prošnji je prišlo dovoljenje, da se postavi nova in večja cerkev. L. 1850, 17. junija, je belovoški gospod Rafael Vengund z dovoljenjem škofijstva blagoslovil prvi ali temeljni kamen. Delo je trajalo 7 let. V letu 1853 je cesar Ferdinand I., ki se je leta 1848 odpovedal prestolu, iz Prage poslal 300 goldinarjev za zidanje nove cerkve.

Veliko je bilo treba storiti, in da je hudo delo in veliko trpljenja bilo zraven, vsak lahko spozna, ako premisli, da so morali ves pesek za zidanje voziti iz globokega jarka, ves pesek za ometanje iz nasprotnega hriba, zraven tega še vodo pripeljati, ker tu gori druge vode ni, kakor kar se je po žlebi nabere, kadar pač dežuje. Veliko je morala tudi uboga živina pretrpeti. Prišli so tudi dobri ljudje s polja z živino pomagat, a ker voli ostrega kamenitega pota niso bili vajeni, so kmalu opešali, da so jih komaj domov spravili. 27. julija 1857 je bila cerkev blagoslovljena, posvečena pa leta 1862.

Izmed darov naj omenim: Veliko bandero so belovoški fantje darovali. Na binkoštno nedeljo 1857 so kovači iz Prevalj prinesli velike sveče, lep mašni plašč, mašno srajco ali albo, lepo mašno knjigo in dve kadilnici. Črnski župljani so darovali lep križev pot. Na binkoštno nedeljo 1858 so kovači in drugi delavci iz prevaljskih fužin darovali lepo monštranco, ciborij, kelih in mašni plašč. Veliko drugih darov in tudi lepega denarja so v teku časa romarji prinesli v dar. In tako se lahko reče, da so si tukaj Štajerska, Koroška in Kranjska lep spomin postavile.

Naj še končno omenim lepi razgled, ki vabi in kliče ne le romarje, marveč tudi druge na ta hrib. Pa le v lepem in jasnem vremenu sev, ne tako, kakor je leta 1917 gosp. Sav. Kemperle, urednik mariborske »Straže«, zapisal v tukajšnji Spominski knjigi: Naj hentaj vzel bi meglo vso, zaprla nam je še nebó, le meglo, meglo gledamo! Torej vidi se vsa Savinjska in Šaleška dolina, zlasti lepo je pri solnčnem vzhodu in pa zvečer, ko svetijo električne luči v dolini; vidi se del Kranjske, hribi proti Hrvaškem, Pohorje in del Karavank s slovenjgraško okolico. Proti severovzhodu se vidi marenberška okolica s Sv. Tremi kralji in Radeljem v ozadju.

S tem bi bila moja razprava končana. Bodi še povedano, da namerava vrli organizator in delavec v prosveti g. Valentin Goličnik iz Belih vod izdati knjižico, v kateri bi razen pričujočega spisa bilo zapisano vse, kar je o Sv. Križu zabeleženo v belovoški kroniki in kar še pripovedujejo starejši možje. Morda se to zgodi za stoletnico 1962. Bog daj!

Poslednje vesti.

Politične novice v drugih državah.

Meščanska vojna v Španiji — nejasnost položaja. Tudi 20. julija se ni položaj v Španiji toliko razčistil, da bi lahko rekli, kdo da pravzaprav gospodar v splošni zmedbi meščanske

vojne. Uporniki imajo v svojih rokah Maroko, odkoder so izkrcali v Španijo 40.000 dobro izvežbanih mož tujske legije. Na strani upornikov je tudi brodogoj. Začasna vlada je vpostavljen pod generalom Franco v Sevilji in je zagrozila Madridu, da ga bo bombardirala, če se ne vda in levičarska vlada ne odstopi. Vlada v Madridu je oborožila delavstvo. Delavske organizacije so po celi Španiji proglasile stavko. Po vseh španskih mestih gorijo samostani in cerkve ter hiše znanih desničarskih voditeljev ter pristašev. Ljudstvo ropa trgovine. Delavci povsod vzpostavljajo protizakonite vojne in delavske sovjete. Francija je vse meje proti Španiji zaprla.

Turske čete zasedle Dardanele. Dne 20. julija zvečer je bila v Montreauxu v Švici podpisana nova pogodba glede dardanelskih morskih ožin. Takoj po podpisu so pripravljene turške čete zasedle Dardanele in so se vršile po Turčiji manifestacije.

Domače novice.

Odpis davkov. Okrožna pisarna Kmečke zveze v Mariboru razglša: Ker so letos valed neugodnih vremenskih prilik in to kljub vsestranskim naporom vseh vinogradnikov za omejitev škode v Slovenskih in Ljutomerskih gorica, v Halozah in tudi drugod v vinorodnih krajih vinogradi brez izjeme tako hudo napadeni po peronospori in zadnji čas tudi po oidiju, da je polovica do tri četrtine vinske letine uničeno, naj vinogradniki napravijo sledeče: Da se jim odpiše gotovi del zemljiškega davka, naj vsak vinogradnik napravi pismo prijavo, koliko škode ima, oziroma koliko letine je uničeno. (n. pr. polovica ali dve tretjini itd.) Te prijave naj zberejo občinski uradi ter naj jih pošljejo pristojni katastrski upravi. Obenem naj zaprosijo za uradno komisijo za precenitev škode. V prijavah o škodi naj se predvsem povdari, da je največ škode povzročene po oidiju, ker bo uspeh v tem slučaju bolj siguran. Te prijave o škodi so takse proste.

Vojak utonil v Betnavskem ribniku. Betnavski ribnik pri Mariboru je tirjal zadnjo nedeljo letos svojo prvo žrtev. Prišli so se kopat vojak. Artilerijski redov Panta Pandilovič iz Donje Banjice v Vardarski banovini je že enkrat preplaval globoki ribnik. Naenkrat pa se je začel na sredini potapljati in vpiti na pomoč. Edi Termut s Tezna ga je hotel rešiti, a se ga je potapljajoči nesrečnež tako oklenil, da je bil reševalec skoro ob življenje. Ko so potegnili vojaka iz ribnika, je bil že mrtev.

Izreden način samomora. V nedeljo si je končal v Ljutomeru na izreden način življenje 29-letni hlapec Jakob Ščavničar iz Nunske grabe. Nabil je možnar in si ga je sprožil tako, da ga je naboj zadal v prsa in mu jih raztrgal. Vzrok samomora je bila obdolžitve, da je nagovarjal neko osebo k zločinu.

Smrtna nesreča kleparskega vajenca. V Smetanovi ulici v Mariboru je bil zaposlen pri pritrjevanju žlebov na novo stavbo 16letni kleparski vajenec Josip Širec, sirota brez staršev. Omahnil je s strehe, padel 16 m globoko med tramovje in se ubil.

Žrtev pretepa. Zadnjo nedeljo so proslavljali pri Sv. Arehu na Pohorju proščenje. Popoldne so se spoprijeli vinjeni fantje pri Ruški koči. 31letni Henrik Kapun je dobil zelo resne poškodbe na glavi in po prsih. Spravili so ga v mariborsko bolnico.

Delavec utonil v Savi. V Ježici pri Ljubljani je v Savi pri kopanju 20. julija utonil 36letni Anton Carman, delavec iz Šiške. Najbrž ga je prijel v vodi krč, ali pa ga je zadela kap.

Huda nesreča kolesarja. V Ježici pri Ljubljani je zadel s kolesom ob železniško ograjo

vinski kupec. Kupčija je bila naglo sklenjena. Kmetica je koj opoldne oskrbela prevoz vina v Maribor. Neznani kupec je peljal Kacjanovo v Jan Kolarjevo ulico. Tamkaj je 300 l vina prevzel. Pretočil ga je v majhne sodčke, katere so odnesli in odpeljali drugi moški. Slednjič je čudni kupec, ki je rekel kmetici, da se piše Kraut, sedel na kolo in je neznano kam zginil. Ženska je nekaj časa zastoj čakala, nato pa je spoznala, da je nasleda navadnemu sleparju, katerega išče sedaj policija.

Umorjena in izropana. V Zgor. Voličini pri St. Lenartu v Slov. goricah je na samotnem gospodarila Otilija Kocbek. Dolga leta sta živeli skupaj s sestro Ivano, ki je letos na spomlad umrla in je zapustila Otiliji svoj delež. Dne 16. julija zjutraj je opozorilo mukanje živine, da se je moralo Kocbekovi nekaj pripetiti. Sosedji so pogledali skozi okno in so videli, da leži na tleh pri postelji v krvi gospodinja. Poklicana sodna komisija je ugotovila, da so ljudje zadnjič videli Otilijo 11. julija. Krvavo dejanje je bilo izvršeno najbrž v soboto ali na nedeljo 12. julija. Lačna živina je opozorila sosesko, da je odkrila umor. Kolik denarni plen je padel neznanemu roparskemu morilcu v roke, ni ugotovljeno.

Iz strahu pred sodnijo v smrt. Na sodišče v Marenberg je bil pozvan Avgustin Lorenci, 22letni poljski delavec. Iz strahu, da bi bil kaznovan, se je obesil v šupi pri St. Vidu v Vuzenici.

Tri žrtve fantovskega pretepa. Do hudo krvavega pretepa je došlo v Polički vasi v Slov. goricah med pijanimi fanti, ki so popivali v vinotoču posestnika Fr. Kunster v Polički vasi. 20letni Franc Šantl se je oborožil z vilami, s katerimi je sunil v truh 20letnega Alojzija Trotiča in je tudi 22letnega Jožefa Debelaka težje poškodoval po obrazu in prsih. Iz istega vrveža je hotel 7letni Štefan Bobek spraviti na varno svojega brata. V splošni zmedbi je bil vržen na tla in si je zlomil desno roko. Tri omenjene poškodovance

so spravili v mariborsko bolnico, več lažje ranjenih je ostalo v domači oskrbi.

Prijet kurji tat. Pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju so prijeli Martina Sedlačka, pri katerem so našli več ukradenih kur. Sedlaček je priznal, da je pokradel perjad v Rogoznici.

Trije požari v eni noči. V noči na 15. t. m. je doživela mariborska daljna okolica kar tri požare. V Ješenci pri Framu je izbruhnil ogenj v delavnici čevljarja Mat. Skaza. Hitro na pomoč pribrzeli gasilci so oteli del hiše. — Ne daleč od Pragerskega je bilo od podtaknjene ognja uničeno gospodarsko poslopje posestnika Štefana Potočnika v Trnovcih in znaša škoda 35 tisoč Din. — V Klopah pri Slov. Bistrici je postala žrtev nočnega požara domačija posestnika Leopolda Brumeca.

Tat v stanovanju. V Ptuj v ulici Vseh svetnikov je delala na svojem vrtu Ivana Kraeber, hišna posestnica. Med zaposlenostjo in v odsotnosti je vdrl v njeno stanovanje neznani klatež, ki ji je odnesel 4300 Din.

Obstreljen radi par marelic. V mariborsko bolnico so pripeljali s šibrami obstreljenega Leopolda Šaska iz Poljčan. Izpovedal je, da je na potu iz gorce proti domu utrgal na vrtu nekega posestnika par marelic. Nenadoma je počil strel in šibre so ga zadele v roko in rebra.

Zabodljaj v vrat. Na cesti v Škofji vasi pri Celju je na večer mlad hlapec zabodel zelo nevarno v vrat 37letnega posestnika Antona Bincla iz Škofje vasi. Težko ranjenega so spravili v celjsko bolnico.

Tatvina vina. Na Vinjem vrhu pri Novem mestu ima posestnik Frkolt iz Gradišča svojo zidanico. Neznane mu je vdrl v klet in mu je odnesel vino, katerega je skrbno hranil za mlatiče.

Vlomilec v pastirske kočje po planinah prijet. Na Mali in Veliki planini po Kamniških planinah so bili vlomi v pastirske kočje pogosti. Zlasti so se dogajali v jeseni in zimi, ko pastirjev ni več na planinah. Zadnji vlom je bil izvršen 24. junija v Starovašnikovo kočjo na Mali planini. Orožniki iz Kamnika so vlomilca prijeli

na nekem škednju. Gre za 34letnega Lovrenca Starovašnika iz Podstudenca. Z osumljenim vlomilcem so dobili orožniki tudi zalogo vitrihov.

Izpred sodišča.

Obsodba radi dveh ponarejenih novcev. Janez Kobiljšek, 24letni samski rudar v Lokah pri Zagorju ob Savi, je ponaredil 5. junija dva kovanca po 20 Din. Potvorbi so spravili v promet in sicer eno v trgovini Amalije Kopačeve v Izlah, drugo pri trgovcu Jurju Kolčanu v Orehoviči. Ponarejevalca so kmalu imeli in so ga izročili v ljubljanske zapore. Kobiljšek je bil 14. julija za dva ponarejena novca obsojen na 1 leto in 4 dni strogega zapor.

Slovenska Krajina.

Sobota. Cerkevna oblast je imenovala za ukanijskega upravitelja namesto pokojnega g. kanonika in dekana soboške dekanije g. Jožefa Krantz, tišinskega plebanoša. Za oskrbnika te velike fare pa domačega g. kaplana Vojkovič Jožefa. Obema čestitamo in prosimo Boga, naj ju blagoslovi, da bosta lažje opravljala svojo dolžnost!

Beitinci. Naš pred. g. plebanoš Vadovič Rud. je obhajal 40letnico mašniškega delovanja. Posvečen je bil v Sombotheli od škofa Glidasy Koruda. Želimo mu za redki jubilej tisto, kar si sam najbolj želi! Najbolj pa molitve tistih ovčic, katere so bile izročene njemu v oskrbo v Soboti, pri Sv. Benediktu in na Tišini.

Turnišče. V nedeljo dne 12. t. m. je prikazal prvo sv. mašo brat g. dekana Jerič Mihael. Velika množica duhovnikov in bogoslovcev je pospremila g. novomašnika pred oltar. Brat g. novomašnika je z veliko gorečnostjo stopil na prižnico in mu je povedal mnogo ganljivih besed, katere so vsakemu verniku segle globoko v srce; posebno staršem, ki so ob tej priliki obhajali 50letnico zakonskega življenja, katero je blagoslovil g. novomašnik. Jubilanta sta bila tako srečna v zakonu, da sta vzgojila dva duhovnika. G. novomašniku iz dna srca čestitamo in mu želimo obilo božjega blagoslova v bodočem delovanju!

Železniško progo iz Addis Abebe do Džibutija Abesinci stalno kvarijo, da je promet po njej nemogoč. Mine po več dni, ko sploh ni nobenega vlaka iz Džibutija v prestolno mesto, ki ima najnujnejših življenjskih potrebščin samo za 3 tedne.

Abesinski ras Imru je zbral preostanke bivše neguševo vojske in sedaj napreduje s celo armado proti Addis Abebi. Italijani so poslali močnejše oddelke iz Addis Abebe vzdolž ob železniški progi, da jo ščitijo pred razdiranjem in v prestolici sami je ostalo le malo italijanskih vojakov. Ras Imru je obveščen o pičlosti italijanske posadke v Addis Abebi, kateri se bliža z vso naglico.

že v grlo tekla, to se pravi, če so mu bili žepi prazni in je zadnje drobtine pometel, tedaj je delal ko črna živina: pozimi s šilom in kopitom, poleti pri kmetih na polju in travniku.

Tako suh je bil prav sedaj, ko je moral Lisjak z Raven. Zato se je oglasil Ravnjaku, češ, da bi rad prišel kositi. Pri tem je imel še drug namen; seznaniti se je hotel z Urško in izvedeti, kaj bi dejala, če bi jo hotel vzeti. Res se mu je posrečilo: Ravnjak ga je sprejel, Urška pa, ki je bila sicer že precej zarjavela devica, vendar še polna upov in pričakovanja, mu tudi ni skrivala, da bi ji bil zakonski stan vse ljubši od deviškega.

Ko je mojster Smola dva tedna pridno delal in si nekaj kovačev prislužil, je prišlo z Urško do besede. Bilo je v nedeljo še zgodaj zvečer. Precej v rožicah jo je mahal čevljar z vasi na Ravne. Pičel streljaj od doma je sedela v robu Urška v svoji pisani noši in šivala. Možakar je krenil proti nji, se ji oglati priklonil in cifrasto poprašal:

»Ali mi dovoliš, da prisedem?«

»Zakaj ne, hihhi,« se je zarežala »tička«; »saj je prostora dovolj.«

Čevljar je prisedel, zavihal si je brke in slovesno dejal:

»Častita dekla Urška, ali smem nekaj prositi?«

»Seveda,« se je dekla na glas zasmejala; »prej

pa moram jaz tebe nekaj prositi. Popravi mi vendar čevlje; že od velike noči jih imaš!«

»Kaj?! Njenih starih čevljev ne bom popravil, ampak ji bom napravil par čisto novih za poroko.«

Urškine oči so se zasvetile, rdečica jo je oblila, napol plaho, napol hudomušno je vprašala:

»Kaj naj počnem s takimi čevlji? Saj nisem nevesta.«

»Še danes more biti. Treba ji je le ziniti.«

»Ziniti je težko, ko ne vem, ne kod ne kam.«

»Teda j ji hočem pomagati. Naj me pogleda! Moja prosta, neprisiljena in dobro premišljena volja je, prej ko mogoče stopiti v stan svetega zakona. Ker sam tega ne morem, vprašam njo, častito deklo Uršulo, ali mi hoče dati roko in srce.«

»Torej praviš, da bi me vzela. Ali ti je resnica ali imaš norce?«

»Taki norcev mi naj nikar ne podtika! Trdno in zares mislim, kar govorim.«

»Ljudje pa pravijo, da se ne boš več ženil.«

»Ljudje vejo dosti povedati, kadar jim je dolg čas. Zakaj se ne bi več ženil? Še vedno se štejem med mladeniče, imam hišo in grunt in rokodelstvo, torej podlage dovolj, da si ustvarim družino.«

»Jaz pa prinesem sedem tisoč dinarjev pošteno prisluženega denarja k hiši. Nekaj malega dobim še od tete in boter mi je obljubil kravo.«

Za občinske volitve potrebne tiskovine!

Predvsem priporočamo, da vsak, ki se zanima za občinske volitve, posebno pa člani volilnih odborov, naj imajo knjižico, v kateri je zakon o volilnih imenikih, zakon o občinah in uredba o sestavi kandidatnih list. Ta knjižica stane 5 Din.

Za izpisek volilnih imenikov vzemite iste tiskovine, na katere je imenik v občinah sestavljen, ker s tem najlažje iščete ob priliki volitev. Za vsako volišče pripravite poseben imenik za zaupnika in poseben imenik za volilno pisarno.

Tiskovine za kandidatne liste, kakor tudi tiskane izjave, ki jih morajo podpisati kandidati, smo pripravili.

Naročite vse pravočasno, ne šele zadnje dni, posebno važno je glede imenikov in reklamacij. Naročite pa vse tiskovine obenem, da ne bo treba prevečkrat plačevati poštinskih stroškov.

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru in Ptuj.

Turnišče. Te dni je obiskal svoj rojstni kraj g. Bakan Jožef, plebanoš na Hrvaškem, v Seli Zagorski.

Smrtna žrtev tihotapstva. Pri vasi Dolina, ne daleč od Dolnje Lendave ob jugoslovansko-madžarski meji, je zapazila obmejna straža 41letnega slikarja Štefana Kosa pri tihotapskem prekorčenju meje. Ker švercar na poziv graničarja ni obstal, ga je slednji ustrelil. Kos je bil že leta udan pljači in je zanemarjal svojo stroko. Pred tremi leti se je zatekel preko meje na Madžarsko, kjer se je ukvarjal s tihotapstvom in se je bal, da bi ga prijeli. Že eno leto je služil za hlapca na madžarskem posestvu ob meji in je ob raznih prilikah tihotapil, dokler ga ni zadela žalostna usoda tihotapstva — graničarska svinčena krogla.

»Živio! Sedem tisoč dinarjev in krava in še teta,« je vzkliknil čevljar in oči so mu zasijale. »To velja! V Maribor lahko greva župana vprašat, počem nama Maribor da. Častita nevesta Uršula, naj mi da roko in srce!«

»Cencij, zdaj pa nehaj s tem cifrastim marnjem pa govori kakor pameten človek, če imaš resnico,« ga je opomnila »tička«.

»Saj res. Zdaj, ko sva ženin pa nevesta, se ne bova več vikala, ampak po domače tikala... Torej, moja predraga Urška, kdaj pojdeva pred oltar?«

»Ljubi Cencij, prej ko mogoče, tako si rekel. Če greva ta teden h gospodu župniku, naju v nedeljo že lahko okličejo, o šentjakopljem pa je poroka. Tedaj je lepo.«

»Hoho, ljuba, tako hitro jaz ne znam kuhati. Poleti se le še nauživa samske prostosti! O šmihe-ljem ali Lukeževem je tudi še lepo.«

»Né, moj ljubi Cencij! Kdor dolgo odlaga, nazadnje odloži. Če se šele jeseni vzameva, nama bo hiša prazna, gumno prazno, kravo bova imela pa sena nič, tudi posušilo se ne bo, ko bova hišo pobelila. Tako bova na zimo brez vsega. Jaz mislim, da je za poroko o šentjakopljem prej pozno ko zgodaj. Škoda časa.«

Čevljar je nekaj časa premišljal, potem je dejal: »Imaš prav... kajne: Kdor se mlad ženi, se mu

Šmartno pri Slovenjgradcu. Naši sosede Ribničani so se oglasili pri nas. Kamnoseška zadruga iz Ribnice na Pohorju je kupila takozvani Golobov kamnolom. Tukaj je dosti granita, dočim ga drugod v našem okraju ni. Po daljšem pogajanju so prišli do sporazuma za odkup tega kamnoloma. Pred kratkim časom so bili pri nas voditelji te zadruge, da ugotovijo, ali bo kamen sposoben za izdelavo. Prvo poizkušnjo je napravil kamnosek g. Franjo Pungartnik iz Ribnice in nam izjavil, da kamen odgovarja njihovim zahtevam. Ta kamnolom bo v najkrajšem času začel obratovati ter bo precej delavnih sil potreboval. Mi smo tega vesel, kajti ta zadruga je ena izmed tistih, ki nudi svojim članom in tudi delavcem najbolj ugodne plače. Treba bo dosti zboljšati ceste od postaje do kamnoloma, kajti poharski granit je težak.

Razbor pri Slovenjgradcu. Kakor drugod, tako je tudi pri nas v tem letu bilo veliko nalivov. Eden najmočnejših je bil dne 30. junija. Takoj popoldan so se pričeli zbirati temni oblaki med Smerkovcem in Urško goro, utrgal se je oblak in je deževalo dve uri, kakor da bi lilo iz škafa. Padala je tudi toča, katera pa hvalabogu ni napravila velike škode; pač pa so narastli hudourniki in potoki, da so kmalu prestopili bregove in odnesli s seboj jeze in žlebe in veliko zemlje. Po hribih so razdrli vse ceste, tako da je sedaj vsaka vožnja nemogoča. Letina nam ne kaže nič kaj posebno. Koruza ni pri nas nikdar obrodila, sedaj pa se je tega semena precej zasadilo v naši župniji, ko zopet postanemo samosvoji.

Pameče pri Slovenjgradcu. Priblížujeta se lepa praznika sv. Jakoba in sv. Ane. Vsa fara se že delj časa pripravlja, da letos kar najsvetnejše proslavi ta dva praznika. Kdo ne pozna prijazne izletne in romarske poti pri Sv. Ani nad Pamečami? Vsako leto se te dni zbere velika množica vernega ljudstva, da opravi svojo romarsko pobožnost ter tako svojo versko dolžnost združi z užitekopolnim izletom. Na Jakobovo se pri Sv. Ani daruje nad osem svetih maš, počenši jutraj ob pol sedmi uri. Ob 10. uri bo slavnostna procesija, nato pridiga g. misijonarja

s slovesno sv. mašo. Prav tako tudi dne 26. julija, ko se obhaja god sv. Ane in hkrati lepa nedelja. Za okrepčila pa bosta v polni meri poskrbela naša vrla cerkevna kjučarja gg. Dular in Ošlovnik, ki sta letos prevzela gostilno, da tako sama kar najboljšo zadovoljita romarje. Pridite v obilnem številu počastit sv. Ano in se obenem nasrkat svežega planinskega zraka, ki ga nudi ta lepa razgledna točka.

Sv. Marija v Pušcavi. Kakor vsako leto, tako praznujemo tudi letos v nedeljo dne 26. julija v Pušcavi velik romarski shod. Častilci sv. Ane, posebno matere, ste vabljani, da od blizu in daleč prihitite v Puščavo počastit sv. Ano, posebno ker je ugodna zveza z vlaki. Dnevni red je sledeči: Spovedovalo bo več spovednikov od zgodnje jutranje ure do opoldne. Ob 7. uri bo pridiga in nato peta sv. maša. Ob pol 9. uri bo druga sv. maša na gričku pri kapeli sv. Ane. Ob 10. uri bo procesija z Najsvetejšim, potem pridiga in peta sv. maša. Pri rani in pozni sv. maši bo darovanje okoli oltarja za cerkev, da se krijejo stroški za popravilo farne cerkve, ki so narastli letos na 25.000 Din. Prosimo drage romarje za obilen prispevek, da krijemo letos ta dolg. Saj ni nobeden dinar proč vržen, ki ga darujete cerkvi, ampak bogato naložen pri Bogu!

St. Peter pri Mariboru. Prihodnjo nedeljo bo imel pri nas rano službo božjo g. Zalar Alojzij, delavski duhovnik iz Hrastnika. Bo ob tej priliki potrkal na dobra srca šentpeterčanov in jih poprosil, da po svojih močeh prispevajo za cerkev Kristusa Kralja, ki se gradi v hrastniški dolini, kjer žive rudarske družine težavno življenje, ker jim primanjkuje dela in s tem jela, tako da si iz lastnih sredstev ne morejo sami postaviti hiše božje. Zato pa ne ostanimo gluhi njihovim prošnjam ter odprimo svoja srca in pomagajmo jim graditi hram božji sebi in njim v srečo in zveličanje.

Slovenske Konjice. V nedeljo dne 2. avgusta se vrši po prvi sv. maši v dvorani Katoliškega društvenega doma v Konjicah ustanovni občni zbor krajevne Kmečke zveze za nadžupnijo Konjice. Vsi, ki se bavite s kmečkim delom, vam bodi v častno dolžnost, sodelovati v svoji stanovski kmečki organizaciji, katere namen je podpirati kmečki stan k gospodarskem napredku ter ga zastopati pred zakonodajno oblastjo. Ob tej priliki nam bo govoril g. minister Vesenjaki iz

staremu ni treba! Razumem, da, in če se tebi mudi, se meni ne sme nič manj. Torej velja sveti Jakob.

»Da, Cencij, kakor ti želiš: naj velja sveti Jakob! Kakor je tebi prav, tako je meni... Najbolje je, moj ljubi, še danes pojdi h gospodu župniku pa pozvej, kdaj naj prideva na izpraševanje!«

Te besede so bile mojstru Smoli po godu; kajti zdelo se mu je danes še prezgodaj, da bi slekel svojo nedelno obleko.

»Zgodi se tvoja volja, moja bodoča ljuba žena! Pohitel bom, da še gospoda pokonci dobim,« je rekel in jo mahnil proti fari.

»Ali čuj, Cencij, na veliki zvon te reči še nikar ne obešaj,« mu je zaklicala nevesta.

»Tiho bom kakor prazen možnar. Živa duša skrivnosti ne izve ko samo gospod župnik.«

Z mogočnimi koraki jo je drl proti cerkvi in se niti enkrat ni ozrl; »tička« pa je vsa srečna šla proti domu na Ravne. Ko je ženin prišel na faro, se mu je bolj ko v župnišče mudilo v gostilno. Dejal je, da mora svetilki v svoji glavi priliti žlahtnega olja, da bo pred gospodom župnikom jasno in svetlo gorela. Žal, da je toliko prilil, da mu je ušlo čez in da poti v župnišče ni več našel. Ne da bi kaj opravil, se je opolnoči vrnil na Ravne. Toda zdaj ni bil več prazen možnar, ampak tako nabit, da ni mogel biti tiho in je pokal in lomastil, da je spravil vse Ravne pokonci. (Dalje sledi.)

Po poročilih iz Džibutija je prišlo do napada Abesincev na Addis Abebo. Med abesinskimi četaši in italijansko posadko se je razvila ljuta borba, v kateri je bil ranjen abesinski podkralj in maršal Graziani. Italijansko vojaško sodišče

je pridno na delu v Addis Abebi, kjer po kratkem postopanju sodijo one Abesince, ki se ukvarjajo s tihotapstvom orožja. Razprave proti tem tihotapcem so javne na glavnem trgu v prestolici. Predsednik tega sodišča italijanski general je rekel ob progla-sitvi smrtne kazni nad tremi Abesinci: »Doselej smo z vami lepo postopali, toda odslej naprej ne bomo poznali nobene milosti več!«

Maribora ter domačina Napotnik Matija in Šelih Janez. Pridite v velikem številu!

Šoštanj. Dne 24. t. m. gre procesija namesto na Sv. Višarje na Urško goro pri Slovenjgradcu in k Sv. Križu nad Belimi vodami. Romarji se zberejo v petek v Zavodni ob 7. uri, gredo do št. Vida, kjer bo ob desetih sv. maša. Zvečer so na gori večernice, v soboto zjutraj pa sv. maša s pridigo. Nato shod in procesija k Sv. Križu, kjer bo v nedeljo dne 26. t. m. zaključna sveta maša. Priporočamo se za lepo udeležbo! Vodja romarjev.

Rajhenburg. V soboto dne 11. julija zvečer so mariborski romarji, ki so prihiteli v Slovenski Lurd s svojim Nadpastirjem, po večerni cerkveni pobožnosti napolnili Slomšekovo dvorano do zadnjega kotička. Dekleta so igrala svetopisemsko igro »Jeftejeva hči«. Romarji so govorili, da tako lepe igre še niso videli. Ko se je Jeftejeva hči poslavljala od svojih tovarišic in šla v smrt radi nepremišljene očetove prisega, so bili ljudje globoko ganjeni. Vsa čast dekletom, da so tako lepo in prepričevalno igrali.

Peter Rešetar rešetari.

Koga se drži smola? Nekateri so me vprašali, kdo ima večjo smolo, ali JNS, ker je dobila generala Petra Živkoviča za predsednika, ali pa gospod moj kolega Peter Živkovič, ki je postal predsednik skrajšane JNS. Meni se zdi, da se obeh smola drži in zato tudi ne morem dognati, katerega se je več drži. Vesel sem le, da sta skupaj zasmolena!

Korak naprej. V Sloveniji je začel letos izhajati nov tednik z imenom »Stara pravda«. Izdajal ga je znani bojevnik Stane Vidmar. Ko je list prišel ta teden, smo ga pogledali, pa smo brali uvodnik: Zopet korak naprej. Mislim sem, da bo najmanj dnevnik postal. Ko dobro prečitam, pa vidim, da bo list sploh prenehal izhajati. In zato je uvodnik napisal besedo: Korak naprej. Samo to je res po pravici povedal. Le delajte še naprej take »korake«! Boste daleč prišli! Mene pa to veseli, ko vidim, kako »korakajo«.

Slovenska fronta brez slovenskega voditelja. V Ljubljani so se zbrali in so sklenili vsi raztreseni udje, da bodo sodelovali. Nazvali so sebe, da so slovenska fronta. Ko pa so iskali voditelja, ga niso našli. Posebna deputacija je zato šla v Zagreb, če bi doli dobili katerega, ki bi naj bil vodja slovenske fronte. Tako imamo slovensko fronto, pa brez slovenskega voditelja! Mene so sicer prosili, toda jaz svojega poštenege imena ne dam kar tako na razpolago. Sicer bi bila pa potem tudi zmešnjava, če bi jaz bil tudi predsednik, bi naju s Petrom Živkovičem zamenjavali.

Star soldat Stane Vidmar. Še dobro se spominjam bojevnških dni v pretekli dobi, pred nekaj leti. Mi, kar nas je vojske služilo, smo gledali v Stane Vidmarju glavnega starega soldata. Tedaj nismo razumeli, danes pa vidimo, da je že tedaj hotel splezati do višje šarže. Sedaj, ko je tudi general Živkovič postal predsednik JNS, pa se je še Stane Vidmar odločil. Tudi on je odložil svojo staro sabljo bojevnikov in se je podal organizirati ljudsko fronto. To je fronta, ki se bori proti ljudstvu. Kajti tudi Italijani so imeli abesinsko fronto, ko so se borili proti Abesincem. Narod si bo znal že pomagati proti tej fronti!

Orožje ljudske fronte. Lažnjivi kljukec, life-rant bojnega orožja slovenskega dela JNSarjev, je sedaj začel obratovati tudi ponoči, ker so prišla velika naročila iz ljudske fronte. Vojska industrija pa res cvete. Samo g. Stane Vidmar bo vpeljal nove vrste orožja, zoper katerega »bode

treba naročiti marele! Vidmar ima namreč fabriko marel in jih bo treba malo v denar spraviti.

Martin Vrzalak:

Ob stoletnici božje poti k Sv. Križu pri Belih vodah.

Živimo v dobi, ko ljudje obhajajo različne obletnice: 50letnico, 40letnico, 25letnico, že celo 10letnico tega in onega dogodka. Na eni strani ima to morda svojo dobro stran, na drugi pa priča, kako je današnji svet plitev in površen; človeka je treba sproti spominjati, sicer pozabi večino tega, kar je doživel pred leti. Živimo prenašlo. Nekdaj je bilo to drugače.

Če pa že obhajajo razne obletnice, potem je gotovo opravičeno, da se izpregovori nekaj o božji poti pri Sv. Križu pri Belih vodah, ki je znana na Štajerskem, Koroškem, Kranjskem in Hrvaškem. Starejši ljudje so vedeli o tem mnogo povedati, mladi svet pa ve malo ali nič. Namen tega pisanja ni, navesti vse podatke iz belovoške spomenice in vsa ustna izročila, marveč hočem kritično obdelati to snov, tako, da se sme misliti, da je bilo res tako.

Predno se opiše početek božje poti, moram omeniti nekaj splošnih pripomb.

Ako se reče, da je stoletnica, se ne misli na prve začetke, ko so začeli prihajati ljudje na ta 1044 m visoki hrib; nova velika cerkev sv. Križa je bila posvečena šele leta 1862 po škofu Slomšku dne 8. avgusta, ki je bil petek po 8. nedelji po Binokstih. Od takrat je znana pesem: »Pohvala sv. Križa«. Kurat v Belih vodah je bil takrat g. Franc Ks. Burja, oni, ki je prinesel škofu Slomšku knjigo, v katero je škof poleg pesmi zapisal še druge pripombe. Nova cerkev se je zidala od leta 1850 do leta 1857, kurat v Belih vodah je bil v tem času g. Rafael Vegund, iz škalske doma; torej ni stavil cerkve g. Burja, ki je prišel v Bele vode po smrti g. Vegunda leta 1858. Tudi ni g. Burja v Belih vodah pokopan, kakor se mnogostransko govori, temveč je leta 1866 prišel na župnijo Sevnica ob Savi. V Belih vodah sta pokopana dva župna upravitelja, gg. Rafael Vgund in Martin Grobelnik.

Dalje se trdi, da je cerkev pri Sv. Križu stavil isti gospod, kakor ono pri Sv. Križu nad Črnečami. Res je, da sta obe cerkvi zidani v istem slogu, tudi velikost je precej ista, le širja je križevska pri Belih vodah, vendar v belovoški kroniki ni zapisano, da je bil g. Vegund tudi v Črnečah uslužben. Sicer bi bilo to verjetno, saj sta tedaj obe župniji kot danes spadali k lav. škofiji, od leta 1859 do prevrata pa so Črneče bile v krški škofiji. Božja pot Sv. Križa pri Črnečah je bila do konca svetovne vojne zelo slavna in obiskana, tje so v poletnem času vsak petek prihajali redovniki benediktinci iz St. Pavla, duhovniki iz Celovca, Maribora in drugod. To je lahko, ker je v Dravogradu križišče železnice, vlaki prihajajo od štirih strani in od kolodvora do cerkve je po lepi poti le dobre tri četrt ure hoda. Razen Slovencev so prihajali tudi Nemci iz Labudske doline in Srednje Štajerske, danes vsega tega ni več.

Sv. Križ pri Belih vodah je prava božja ali romarska pot, kakor se zamorejo v

Savinjski dolini imenovati še edinole Petrovče, dočim je Gora Oljka, (morska višina 734 m) pol božja pot, pol izletna točka, Gora Uršula pri Slovenjgradcu (morska višina 1696 m) pa le kraj za razgled. Sv. Križ ima sedaj štiri bronaste zvonove; v zvoniku stare cerkve so trije novi, ki jih je leta 1927 vlila zvonarna Strojne tovarne in livarne v Ljubljani. V zvoniku nove cerkve je ura in veliki zvon, ki je ostal med vojsko po prizadevanju sedaj že rajnega g. Lassbacherja in nekaterih Belovodčanov. Tehta krog 2500 kg in ima na spodnjem robu napis: Anton Samassa, zvonarna, Ljubljana 1859. Zgoraj med podobami: »Bogu v čast, ljudem v veselje.« V Mariboru pri frančiškanih, kjer je pri cerkvi Matere Milosti pet zvonov, tehta največji 3375 kg, pri mariborski stolnici tehta največji zvon nad 3800 kg, a nobeden od teh ne poje tako lepo, kakor svetokriški; je to pač staro in čisto blago.

Posebej še moramo nekaj omeniti o Gori Oljki. Cerkev je bila postavljena leta 1757; hrib sam se imenuje Dobrič, od tam je prekrasen razgled, vidi se med drugim 75 cerkva. V dveh zvonikih so bili poprej štiri zvonovi, v enem trije od Samasse, ki so imeli glasove kot strune na citrah, v drugem je bil veliki sam, ki je imel težo tudi okoli 2500 kg. Naročil ga je l. 1907 pri zvonolivarni Grassmayer v Witten-Innsbrucku na Tirolskem g. župnik polzelski Jožef Atteneder, ki je sploh mnogo storil za Goro Oljko. V zvonik je bil potegnjen na Jernejovo nedeljo. Lahko se reče, da je malokatera cerkev imela takó lepo zvonjenje kakor ta. Zato se meni zdi neopravičljiva zabloda, da so po vojni za Oljsko goro naročili tri jeklene zvonove. Zunanost cerkve je sicer lepa, a zvonovi pokvarijo vse.

Po teh splošnih pripombah preidemo k početku naše božje poti.

Kakor že rečeno, nimam namena, podati vsa ustna izročila in zapiske iz spominske knjige; mnogo je zapisanega ali se pripoveduje, kar ima morda le majhno jedro resnice, drugo pa je ljudska domisljija. Tako so tudi oblasti, cerkvene in državne, takrat, ko je šlo za zidanje stare cerkve, ki se je stavila od leta 1831 do leta 1840, ljudem delale težave. In je tudi prav bilo, da se je spricala resnica, da ljudje ne hodijo iz praznoverja na strmi in samotni hrib, po katerem je prej malo kedaj človek hodil in kjer sedaj lepa cerkev stoji, ampak da jih kaj drugega, višjega gori vleče.

Kako se je tukaj božja pot začela? — Hrib, na katerem sedaj cerkev sv. Križa stoji, se je od starih časov imenoval Oslovski vrh ali hrib. Od kod to ime pride, se sicer prav ne ve. Ena misel je ta: Redovniki reda sv. Benedikta ali benediktinci v Gornjem gradu so v starih časih imeli dušno skrb v velikem delu gornje Savinjske in v Šaleški dolini tje do Škal, katera župnija je tedaj tudi še podružnica gornjegrajskih menihov bila. Bila pa je tedaj že tudi cerkev sv. Andreja v Belih vodah, kamor so ljudje prišli prosit za dež v hudih letih in za pomoč v kužnih boleznih. Sem so torej prihajali menihi iz Gornjega grada, da so imeli božjo službo in, kakor je v tistih časih bila navada, so na oslih sem prijezdili. Med tem, ko so imeli pri Sv. Andreju v Belih vodah duhovna opravila, kar je radi romarjev, ki

Franc Cesornja, 41letni oženjeni rudar iz Trbovelj. Ponesrečenec si je pretresel možgane in si razbil obraz. V resnem položaju so ga oddali v ljubljansko bolnico.

Kradel, da bi obiskal ženo. V Mariboru je bil aretiran Adolf Grabenšek, 32letni brezposelni strojnik. Imenovan je okradel pred tremi tedni svojega strica Jožefa Kovačiča v Vojniku pri Celju. Odnese mu je 830 Din gotovine, 3000 D vredno zlato uro ter za 4000 Din raznih drugih predmetov. Po aretaciji je izpovedal, da je zagrešil tatvino radi tega, da bi lahko obiskal svojo bolno ženo v Nemčiji.

Cirilova knjigarna v Mariboru priporoča naslednja dela: Halbach Franz: Neue Exhorten für Haupt-, Bürger- und Mittelschulen, broš. 55 Din. — Pflieger: Der Religionsunterricht, I., II. in III. del, kart. 288 Din. — Toth: Ich glaube, Predigten, vez. 60.20 Din. — Toth: Reine Jugendreife, broš. 19.60 Din. — Toth: Der Sieg Christi, Mariologie, Predigten, vez. 56 Din. — Dillersberger: Der neue Gott, ein biblisch-theologischer Versuch über den Epheserbrief, broš. 63 Din. — Hilker Otto: Jüngerschaft und Heerbannstreue, ein Hilfsbuch für die Erziehung der Jungen Kirche zur Nachfolge Christi, vez. 58.80 Din. — Weingartner: Kurze Katechismuspredigten, I., Der Glaube, 36 Din. — Weingartner: Kurze Katechismuspredigten, II., Gebete und Gebote, 36 Din. — Kelbach: Die Problematik der Religionen, eine religionsphilosophische Studie mit besonderer Berücksichtigung der neuen Religionspsychologie, broš. 49 Din. — Pflieger: Geister, die um Christus ringen, vez. 88 Din.

Cirilova knjigarna v Mariboru priporoča novosti: Zabret: Sveti zakon, vrelec življenja, broš. 20 Din. — Ahčin: Boljševiška mladina: 3 Din. — Friderik Ozanam, broš. 6 Din. — P. Daniel Considine D. J.: Veselite se, broš. 5 Din, vez. 10 Din. — Nebeške rože, VII. Daruj se Bogu, broš. 20 Din. — Remec: Sv. maša, 16 Din. — P. Mavricij Teraš: Za samostanskimi zidovi, broš. 15 Din, vez. 21 Din. — Naš kruh, evharist. izpoved inteligence, broš. 12 Din. — Moja pot je varna, vez. 18 Din. — I. slovenski izseljeniški kongres v Ljubljani dne 1. julija 1935, vez. 15 Din. — Brumen: Blaže in Nežica, kulturno-pedagoški pomen Slomškovega dela, broš. 24 Din. — Pleško-Prašnikar: Prehrana, kuhanje, broš. 4 Din. — Ljudska kuharica, najnovejša in praktična zbirka dobrih navodil za kuhinjo in dom, broš. 8 Din.

Prireditve.

Hoče pri Mariboru. Opozarjamo cenjeno občinstvo na veliki koncert, ki se vrši v nedeljo dne 26. julija, ob treh popoldan, na dekanijem dvorcu v Hočah. Trije zbori: št. Janž, Cirkovce

Calvo Sotelo, vodja španskih monarhistov, je bil umorjen od policije pod levčarsko vlado.

in Hoče, nastopijo posamezno in skupaj (nad 100 pevcev). Sodelujeta dve godbi. Po koncertu bo na vrtu prosta zabava. V slučaju dežja se koncert odloži na nedeljo dne 2. avgusta.

Laško. V nedeljo dne 26. julija, ob 8. uri zvečer, se igra zadnjikrat pasijon »Ob času obiskanja«.

Dopisi.

Sv. Ana pri Borlu. Castllem sv. Ane se sporoča, da bo letos sv. opravilo v soboto dne 25. t. m., ob pol sedmih, v nedeljo dne 26. t. m. pa običajna dvojna služba božja.

Sv. Peter pod Sv. gorami. V torek dne 14. t. m. smo spremili k večnemu počitku na tukajšnje farno pokopališče Nežo Novak, dolgoletno cerkveno pevko, soprogo pokojnega Jožefa Novaka, vsem obiskovalcem svetogorske božje poti znanega organista. Blagi pokojnici, ki je našla svoj zadnji kotic tik svojega moža, želimo nebeško plačilo, njenim svojcem pa naše odkrito sožalje!

Plešivec pri Velenju. Meseca maja smo imeli sedem dni brez dežja in groma, meseca junija samo pet dni brez dežja in groma, večinoma je bil vsak dan dež, navadno med 13. do 16. uro popoldne. — Dne 5. julija smo obhajali izredno slovesnost. Škalčani so obhajali 3. maja inštalacijo g. Weissza za župnika. Ker Plešivčani tedaj nismo bili tako udeleženi, smo pa svoje storili 5. julija, ko smo imeli lepo nedeljo. Plešivski fantje so postavili nekaj visokih mlajev

V avstrijsko vlado sta bila sprejeta dva hitlerjanca. Na sliki vidimo levo Gvidona Schmidt, ki je postal državni podtajnik v zunanjem ministrstvu; desno Edmunda Glaise-Horstenau, ki je bil imenovan za ministra brez portfelja ter dodeljen zveznemu kanclerju.

Slika opustošenja po suši v Združenih ameriških državah. — Goveje črede brez krme poginjajo po travnikih od lakote in žeje.

OSTANKI

raznega manufakturnega blaga samo še do 10. avgusta 1936 v posebnem oddelku na dvorišču veletrgovine

ANTON MACUN

MARIBOR, Gosposka ulica 10

Da to ni samo reklama, se prepričajte vsi, tudi šivilje, krojači in čevljarji o res izredno nizkih cenah.

g. župniku na čast, streljali so z možnarji, da se je glas razlegal po celi šaleški dolini.

St. Mihi pri Mozirju. Krajevna Kmečka zveza v šmihelu nad Mozirjem nam je poslala v objavo sledeči predlog: Breme davčnih zaostankov tlačiti danes kakor mora obrtnika in kmeta. Ne zmoremo niti tekočih davkov, med tem ko zaostanki čakajo in se večajo s 6% obrestmi. Ako bi prišlo do tega, da bi se vsi davčni zaostanki iztirjali v celoti, bi propadlo mnogo naših kmetov in obrtnikov. V interesu našega gospodarstva in davčne morale je, da se to vprašanje reši prej ko slej na neki način. Predlagamo sledeče: Odložitev vseh zapadlih davkov do leta 1936 za dobo petih let. Ako bi se po preteku petih let kriza omilila toliko, da bi bilo misliti na odplačevanje, potem bi se zaostanki pričeli odplačevati v malih letnih obrokih.